

BATAK

YAZAN: İSMAYİL HAKKI BALTACIOĞLU

ÖZET — Ressam olan Ahmet yakışıklı dürüst ve kadınlar ta rafından çok sevilen bir gençtir. Arkadaşları arasında Aydın adındaki güzel bir kıızı sever. Aydın ise Ahmet'in sevgisine karşılık veremez. Çünkü esvecio bir kızdır. Yıllar sonra Ahmet'e uzun bir mektup yazarak kadınlara karşı olan ilgisinin nasıl başladığını anlatır ve itirafalarda bulunur.

— 23 —

O güne kadar size kardeş gibi gösterdiğim, göstermek zorunda olduğum ilgiyi, sefkati, bir dişi, bir kadın sıfatıyla, kendimi unutmadan, kendimden geçmeden, tekrar bir başkası olmadan kabil değil gösteremezdim. Birincisi Abla'ma, ikincisi Ahmet'e ait iki ayrı şahsiyet sahibi olamıyacağımı o anda anlamış onun için yalnız dan kaçmışım. Kaçarak da rahatlamışım. Hiç olmazsa ah lüksizliklerin en büyüğü olan samimiyetsizliği, riyakarlığı olsun size karşı yapmamışım. Abla'mın yırtmadığı bende kalan vicdan parçasıyla rahattım.

Durmayıp yuvarlanıyordum. Uçurumun dibine kadar düşecektim. Bu düşmeden o derece emindim ki artık korkmuyordum. Felâketle sanki sevinirdim. Hayatımda, anlayışım da, duyuşumda, temelli bir değişiklik olmuştu. Bu değişiklik hövlece olup gidecekti.

Aradan birkaç yıl geçti. Ben de üçüncü bir şahsiyeti daha doğmaya başladı. Gar'p şey deşil mi? Yavaş yavaş, haberim

olmadan, başka bir insan daha oluyordum. Şu kitaplar ne aptal şeylerdir! İnsan denilen ka kadar kirli şeyler olduğumu zu hiç de bilmiyorlar.

Bu düşmeden ahlâkım, insanlığım çok kaybetti. Bende cins ahlâkı adına belki hiçbir şey kalmadı. Fakat insan nedir, artık çok iyi anladım. Bakım, i çimin tahliilini yapıyorum işte. Evime gelen benden küçük kızları kıskanmaya başladım artık. Onların gençliğini, güzelliğini, ince ruhunu kıskanıyordum. Onların değer, şahsiyet i rade sahibi hür, müstakil insanlıklar olmalarını kıskanıyordum. Onların benliğine bir türlü dayanamıyorum. İstiyorum ki ben Abla'ma esir olduğum gibi onlar da bana esir olsunlar, bu esirliklerini hem ruhlarını hem de vücutlarını bana vererek yapsınlar! Hiç şüphe yok ki homoseksüellik değer hırsızlığıyla başlıyor, öyence sürüp gidiyor. Abla'mın değer sizleştirdiği benliğimin intikamını alacaktım. Abla'm beni de şersizleştirdiği gibi, ben de benden daha şahsiyetsiz olanları değer sizleştirecektim. Onlara saldırmak için çok hazırlanmıştım.

Günün birinde bunlardan biri Neclâ çıplak bir elbise ile eve gelmişti, ilk önce kollarındaki anatüyelerini gördüm. Ürktüm. Sonra göğsü, bacakları, sırtı, kalçaları sıra ile gözüme ilişti. Fena halde sinirlendim. Niçin bu kızcağızda gayri tabii o

lan ne var dedim. Gözlerimin önüne Abla'mın kucağına düştüğüm o acı gün geldi. Kendimden utandım. Fakat bu utançum bir anda kin oldu. Gözlerim döndü kaşlarım çatıldı, burun deliklerim sık sık açılıp kapanmaya başladı. Boğazım kurumuştu. Yerimden fırladım, kızın üzerine yürüdüm: — Neclâ! Baraya gel baka yım! dedim.

Kızı öyle bir çağırışım vardı ki bir suç işlemiş te hesabını vermeye zorlanıyormuş gibi, ba yağı korktu:

— Abla, ne var? Ne oluyor sun, dedi.

Kudurmuşum. Gözlerimin içi ne bakıyordum. Bakmak için bakıyordum. Bir yılan gibi onu manyetize etmek için bakıyordum. Bu büyüleyici bakışımda onun gevrek olan şahsiyetini ezdi bitirdi. Şimdi Neclâ şahsiyetsiz, dış amillere karşı gelmek imkânlarında yoksun bir yığın hâlinde idi.

Neclâ her şeyi birden bire anlamış gibi sakinleşti, bir an içinde mıkmatıza tutulmuş demir tozu gibi süzülerek, tam bir kendini verişle yanıma geldi. Yıllardan beri ona «ablalık» emiştim, kızcağızın belirsiz siliş şahsiyetini manevi nüfuzuma altına almışım. Kızcağızın tra desini bir kurt gibi kemirmiş kendime karıştırmışım. O, artık bir şahıs değil, bir zerre idi! Ben onun yerinde iken sanki ne yapabiliştim?

(Devamı var)

Boğaziçi Üniversitesi

Arşiv ve Dokümantasyon Merkezi

Kişisel Arşivlere İstanbul'da Bilim, Kültür ve Eğitim Tarihi

Ismayıl Hakkı Baltacıoğlu Koleksiyonu

BLTWRT0200901